

GRÉGORY RATEAU

**HOINAR
PRIN ROMÂNIA
Jurnalul unui călător francez**

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2019

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	7
1. Bucureşti şi rămăşițele anilor 1970	11
2. Tramvaiul 5	14
3. O amintire de altădată	19
4. Iubirea de sacru	22
5. Reflecție asupra călătoriei	25
6. Fernando	27
7. Ultimul pălărier din Bucureşti	31
8. Ieri	35
9. Luciditate	38
10. Umanismul nu a murit.	40
11. Un mit modern	43
12. Cimitirul Bellu	47
13. Adevărul	54
14. Tăcere!	58
15. Copilărie	62
16. Bunica	66
17. Pădurea cu hohote de plâns	70

18. Fapte diverse	75
19. Baletul insectelor	79
20. Lecție de modestie	82
21. Sfârșitul unei epoci.....	84
22. Narcis.....	88
23. Fiу de cătea	90
24. O mâнă prietenoasă	93
25. Puțină perfidie intelectuală și puturoșenie ..	95
26. Parfumurile amiezii	97
27. O voce îndepărtată.....	99
28. Un mic colț de rai	102
29. Hoinăreală	106
30. Andaluza fără chip	111
31. Omul de serviciu	127
32. Rușinea (Irlanda)	134
33. Despre prietenie.....	145
34. Proprietatea	148
35. Întâlnirea	151
36. Providențа	154
37. Întoarcerea la lumânare	156
38. Paternitate	160
39. O zi nasoală!	165
40. Chilia părintelui Arsenie Boca	176
41. Vegherea morții	180
42. Prietenia franco-română.....	185

43. <i>Timerec</i> (înregistrator de timp)	189
44. Călătoriile mele imaginare	193
45. Casa scriitorului George Călinescu	196
46. Lacrimile tatălui	200
47. Ultima baie de la miezul nopții	203
48. Toamna	208
49. În stradă	211
50. Întoarcerea	216
51. Singur	221
52. Ziua porcului	224

dominând valurile zgomotoase care, în pofida tuturor eforturilor, abia dacă reușeau să ne atingă cu stropii lor ridicoli. Scara devinea din ce în ce mai alunecoasă, o cădere de apă susura perpendicular, iar eu încercam să mă țin bine pe picioare, rugându-mă ca Sarah să facă și ea la fel, ca să nu mă dea de-a rostogolul. Nu-mi imaginam că Munții Carpați puteau avea atâtea frumuseți ascunse. Zilnic mai descopeream câte ceva, însă evitam să mă las copleșit dintr-o dată de o asemenea abundență.

Deodată am fost trezit brusc din reverie, fiind aproape îmbrâncit pe punte de doi descreierați în ținute futuriste, echipați ca niște *action men*, cu epoleti matlasați, pioleti la centură și tot tacâmul. Mușchii bine conturați stăteau parcă să explodeze, aruncând totul în aer. Nu m-am putut abține să nu manifest semne stupide de gelozie când au atins ușor pantalonii scurți purtați de Sarah, oprindu-se o clipă, foarte scurtă, dar îndeajuns ca să mă enerveze. Nu sunt chiar o fire geloasă, dar, când văd două persoane care, prin reacție epidermică, mă agasează în cel mai înalt grad când ating chiar și cu o privire „bunul meu”, nu-mi trebuie mai mult să mă scoată din sărite. Ca să pună gaz pe foc, Sarah vine repede la mine și-mi zice:

— I-ai văzut pe tipii săia?

— Care? răspund eu cu ipocrizie.

— Cei doi băieți supermusculoși! insistă ea.

E prea mult – o urmez îndeaproape, hotărât să las în urmă toată această lume mică. Sarah și-a dat repede seama de gelozia mea, iar la următorul popas a profitat ca să mi-o spună, amuzându-se. Afisează satisfacția ironică a femeii care se simte mai puțin singură, Sarah fiind de o gelozie maladivă, imbatabilă la această categorie. O jumătate de oră mai târziu ieșim în sfârșit din acel canion blestemat, care îmi pusese la grea încercare articulațiile, acum îndoite de durere, ca ale bătrânului de la intrare. Plănuiserăm oarecum prostește să ajungem la o cabană de pe înălțimi, singura problemă fiind că era deja ora 15 și trebuia, după previziunile panourilor indicatoare, să luăm în calcul cinci ore ca să putem spera că ne vom instala cortul în vârf. Dar, ținând cont de genunchiul meu terminat, îmi ziceam că ar trebui să improvizăm un campament în mijlocul pădurii, undeva pe la jumătatea drumului. Sarah a refuzat din capul locului, prea însășimatată de pădure, de intuneric și de urșii care mișunau prin zonă.

Așa încât ne-am pus din nou în mișcare, într-o cursă contracronometru. Minut după minut, pândind vreun zgromot, Sarah mă presa să folosesc

fluierul pentru prevenirea vreunui atac, astfel încât, după o oră de tortură sonoră, îmi venea s-o strâng de gât cu șnurul de la fluier. Lumina zilei începea să scadă, plutind departe, foarte departe deasupra capetelor noastre. Muntele din față avea s-o înghită curând. Sarah, înfricoșată, mă bombănea cerându-mi să merg mai repede, răcnind cu vocea gâtuită de lacrimi:

— Nu ești bărbat! În ritmul ăsta o să ajungem ca românul din ziar, de la „Faptul divers”!

Se referea la un caz petrecut nu cu mult timp în urmă, în care un om fusese găsit asfixiat, îngropat de viu de un urs care, după ce-l desfigurase cu o lovitură de labă, avusese ideea extravagantă să-l îngroape ca să-și ascundă „crima” sau ca să-l țină la răcoare pentru progenitura lui. Asta mă înfiora și pe mine, dar refuzam să mă las cuprins de aceeași isterie, repetându-mi, ca pe o mantră, că teama provoca drama și nu invers. Am încercat întâi s-o liniștesc, apoi m-am înfuriat, influențat de insultele cu care mă potopea, și am strigat și eu la ea:

— Ești o egoistă! Crezi că o fac intenționat? Nu te gândești la genunchiul meu? Nu, niciodată! Te gândești numai la tine! Ai fi în stare să mă lași baltă în fața primului urs care m-ar ataca!

Treptat, situația s-a calmat de la sine. Am luat-o în brațe pe Sarah, adunându-mi ultimele puteri ca să trec în față și să semnalez trecerea noastră, cel puțin prefăcându-mă c-o fac, suflând în fluier de bunăvoie și sfredelindu-mi sistematic timpanele. Pădurea îmi răspundeau cu un morărit înăbușit. Din cauza lui Sarah, deranjam neîndoios, dar n-aveam de ales – această soluție trebuia să-mi asigure pacea. De altfel, nu greșea întru totul, fiind mai bine să nu mai pierdem vremea prin pădure, căci auzisem câteva urlete de care m-am ferit să-i spun. Forțându-mi puțin genunchiul, simteam din ce în ce mai puțin durerea. Corpul e ceva misterios, pare să aibă legătură cu psihologia noastră, cu moralul de moment. Al meu e deseori lipsit de antren, mă plăcătulesc eu însuși tărându-l pe acest leneș. Doar noaptea îmi dă cât de cât pace. Cât îi compătimesc pe cei care suferă de insomnie! Trecem pe lângă un panou, apoi altul și mereu copaci, întunericul tot mai accentuat care câștigă teren și Sarah care se uită în jur crăpată, singură cu propriile-i temeri. Neliniștea ei începe să mi se transmită și mie, la fel de contagioasă ca vărsatul, iar după ce am evaluat timpul care ne mai rămăsese, în jur de o oră, mi-am zis în cele din urmă că ar trebui să ne apropiem cât mai repede

de final. Eram frânți de oboseală, spatele mă durea cumplit, curelele rucsacului îmi tăiau încheieturile brațelor. Urcușul era din ce în ce mai abrupt. După o vreme am întâlnit două urme distincte de încălțări conturate în noroiul încă proaspăt și mi-am amintit de cei doi idioți care trecuseră pe lângă noi mai jos, aruncându-ne un zâmbet larg în timp ce-și clăteau privirea. Noroc că durerea a alungat repede această viziune în planul doi, ba chiar trei, îndeajuns cât să nu încetinesc pasul. Sarah nu mai putea și a profitat de o bancă naturală, un copac culcat de-a curmizișul drumului, ca să facă o pauză mică. M-a întrebat suspinând:

— Puiule, crezi c-o să reușim?

I-am promis că vom reuși să ne instalăm catrafusele la timp ca să mâncăm și să profităm de un apus de soare frumos pe înălțimi. Pornim din nou la drum. Sarah era numai zâmbet. De asta o iubesc: se aşteaptă să fiu stâlpul de sprijin și, chiar dacă totul se năruie în jurul nostru, simplul fapt că îi asigur protecția și iau problema în mâinile mele o liniștește și-i dă curajul necesar să ridice un munte. După o jumătate de oră, întunericul s-a deschis ca să lase să treacă lumina cernută a unui soare în agonie, dar care insuflă viață unor disperați ca noi. La capătul